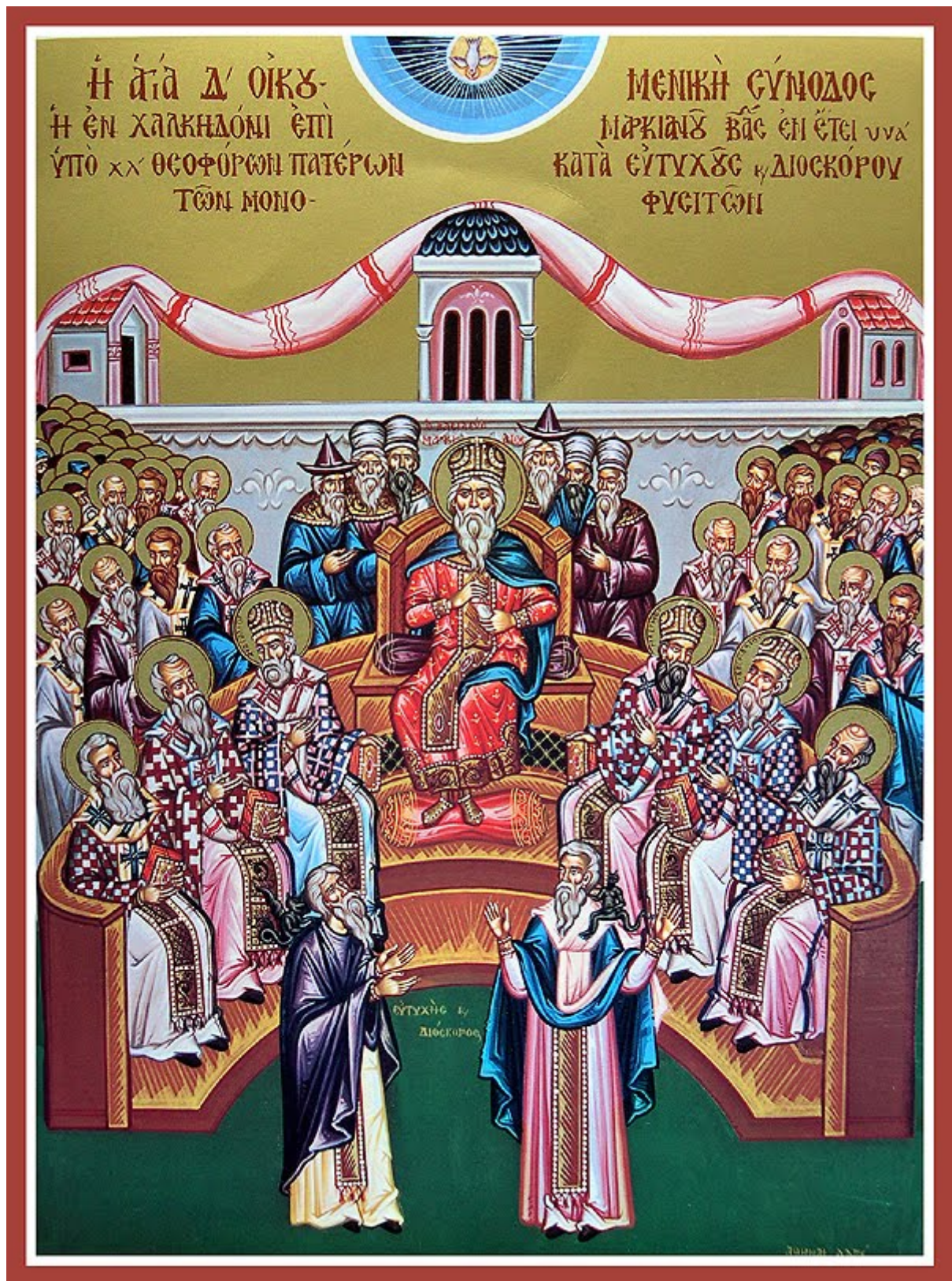

19 Μαρτίου 2022

Ὁ ἄλλος, ὁ ἀδελφός μου (Νικολόπουλος Ἱερόνυμος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Στις σημερινές συνθήκες ζωής, μέ κυρίαρχο τό οικονομικό προτάγμα καί μέ θεωρήσεις πού έκκινουν από αυτό, εύκολα διαπιστώνουμε τήν απομείωση τής ανθρώπινης άξίας. Τήν ψηλαφοϋμε όχι μόνο στήν αντιμετώπιση τών ανθρώπων ως

άπλών στοιχείων τής παραγωγικῆς διαδικασίας, οὔτε πάλι στή μετατροπή τους σέ ἀριθμούς μητρῶν καί νούμερα καταγραφῆς. Τή βλέπουμε στήν καθημερινότητα ὅπου ἡ καλλιέργεια, ὄχι πνεύματος ἄμιλλας, ἀλλά σκληροῦ ἀνταγωνισμοῦ ὀδηγεῖ στή θεώρηση τοῦ ἄλλοῦ ὡς ἐχθροῦ πρὸς ἐξαφάνιση, ὅπως καί στήν κοινωνία ὅπου ἡ ἐπικρατοῦσα ἀδιαφορία ἀφήνει χῶρο γιά τήν ἀνάπτυξη προβληματικῶν φαινομένων καί παρακμιακῶν καταστάσεων, πού συνακόλουθα δημιουργοῦν ὄρους ἀποδόμησης τοῦ κοινωνιοῦ ἰστοῦ. Δικαιώνονται ἔτσι στήν κυρίαρχη πρακτική φωνές τής παρηκμασμένης ἀρχαιότητος πού προσδιόριζαν τόν ἕναν ἄνθρωπο γιά τόν ἄλλο ὡς λύκο, ἢ καί τής ἀλλοτριωμένης νεωτερικότητος πού χαρακτηρίζουν τόν ἄλλον ὡς κόλαση...

Κι εἶναι πάντα διαπιστωμένο, ἀσχέτως τεχνολογικῶν ἐπιτευγμάτων, οἰκονομικῶν μεγεθῶν, πρακτικῶν δυνατοτήτων, πῶς ὅταν μιά κοινωνία δέν χαρακτηρίζεται ἀπὸ τό σφιχταγκάλισμα τῶν μελῶν της, εἶναι κοινωνία σέ παρακμή ἢ πορεύεται γρήγορα πρὸς αὐτήν. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις καί ἡ ἀγαπητικὴ θεώρηση τοῦ ἄλλου σημασιοδοτοῦν τὴν ἀνάδειξη τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, μὲ ὅλα

τά θετικά πού συνεπιφέρουν, όπως τήν πνευματική άνθηση, τήν παραγωγή πολιτισμοῦ, τήν εἰρήνη καί τήν καταλλαγή.

Ἡ πίστη τῶν ἄλλων

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή περιγράφεται ἕνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅπως μέ ὅλα τά θαύματά του, τό θαυμαστό δέν εἶναι αὐτό πού καθ' ὑπέρβαση τῶν νόμων τῆς φύσης συμβαίνει, ἀλλά ἡ παιδαγωγική πού χρησιμοποιεῖ ὁ Κύριος γιά νά διορθώνει ἀνθρώπινες συμπεριφορές, νά θεραπεύει λογισμούς, νά διδάσκει καί νά διασαφηνίζει τό θεῖο θέλημα. Αὐτό ἀναδεικνύεται μέ τή συμπεριφορά τοῦ Χριστοῦ εἰδικά στό συγκεκριμένο θαῦμα, τό ὁποῖο χρησιμοποιεῖ γιά ν' ἀναδείξει πόση εὐλογία προσπορίζει ἡ προσευχή, ἡ μέριμνα, ἡ ἐνέργεια, ὄχι ὑπέρ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀλλά ὑπέρ τοῦ ἄλλου.

Ἀφορμή λαμβάνει ὁ Χριστός ἀπό τέσσερις φίλους, οἱ ὁποῖοι ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ φημισμένος Διδάσκαλος μέ τά τόσα θαύματα βρισκόταν σ' ἕνα σπίτι στήν πόλη τους, τήν Καπερναοῦμ, ἀμέσως σκέφτηκαν τόν πέμπτο φίλο τους, ὁ ὁποῖος ἦταν τελείως παράλυτος καί ἀνίκανος νά κινηθεῖ. Ἔσπευσαν, λοιπόν, νά τόν φορτωθοῦν μ' ἕνα κρεβάτι στούς ὤμους τους, γιά νά προσεγγίσουν τόν Διδάσκαλο, πιστεύοντας στό θαῦμα. Φθάνοντας στό σπίτι ὅπου φιλοξενοῦνταν ὁ Χριστός, εἶδαν πλῆθος λαοῦ, τόσο ὥστε δέν μπορούσε κανείς οὔτε στήν πόρτα νά σταθεῖ, ὄχι νά περάσει. Δέν ἀπογοητεύονται, οὔτε παραιτοῦνται ἀπό τόν στόχο τους. Ἀναζητοῦν λύση καί τή βρίσκουν. Σκαρφαλώνουν στίς στέγες τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν, πάντα μέ τόν παράλυτο στούς ὤμους, ξηλώνουν ἕνα σημεῖο τῆς στέγης καί κατεβάζουν τόν φίλο τους μέ τό κρεβάτι, ἀκριβῶς μπροστά στόν Χριστό, ὁ ὁποῖος δίδασκε τόν λαό.

Ποιά ἡ ἀντίδραση τοῦ Χριστοῦ μας; Βλέποντας ὁ Ἰησοῦς τήν τόση πίστη, κυρίως τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν πού τόσα ὑπέμειναν καί κοπίασαν χάριν τοῦ φίλου τους, ἀλλά καί τοῦ ἴδιου του παραλυτικοῦ, ὁ ὁποῖος συμφώνησε σέ αὐτήν τήν παράξενη μεταφορά, χαρίζει δώρημα θαυμαστό στόν παραλυτικό, χάριν τοῦ ὁποῖου ὅλοι ἐνήργησαν. Δέν τόν θεραπεύει, ἀλλά κάνει κάτι πολύ ἀνώτερο. Τόν διαβεβαιώνει: « Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτιαί σου»!

Ἡ ἀντίδραση τῶν ἄλλων

Αὐτό πού εἶπε ὁ Χριστός, πρακτικά δέν ἦταν αὐτό πού ἐπιθυμοῦσαν οἱ πέντε φίλοι. Κι ὅμως, κανείς τους δέν ἀντιδρᾷ! Κανείς τους δέν διαμαρτύρεται γιά νά ἐκβιάσει τόν Διδάσκαλο νά δώσει αὐτό πού ἐμμέσως πλὴν σαφῶς τοῦ ζητοῦσαν. Ἀντιδροῦν, ὅμως, ὅσοι πότε ἕως τότε δέν νοιάστηκαν γιά τόν παραλυτικό. Μιά ὁμάδα Φαρισαίων πού βρισκόταν μέσα στό οἶκημα, ὄχι γιά νά ὠφεληθοῦν, ἀλλά γιά νά

βροῦν ἀφορμή, ἄρχισε ἐνδόμυχα νά σκέπτεται ὅτι ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ περί ἀφέσεως ἀμαρτιῶν εἶναι βλασφημία, καθώς μόνον ὁ Θεός μπορεῖ καί συγχωρεῖ ἀμαρτίες.

Καί ὁ Κύριος τί κάνει; Ὅχι ὑποχρεωμένος ἀπό τόν λογισμό τους, ἀλλά γιά νά ἀποφύγει τήν ὀποιαδήποτε παρανόηση καί παραποίηση τῶν διαμειφθέντων, θεραπεύει τόν παραλυτικό, ἀφοῦ, ὅμως, πρῶτα ἐξηγήσει ὅτι σπουδαιότερο ἱεραρχικῶς εἶναι ἡ ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν παρά ἡ θεραπεία τοῦ σώματος! Γιά νά καταδείξει ὅτι αἰτία τῆς ἀσθένειας καί τῆς φθορᾶς εἶναι ἡ ἀμαρτία, ἡ ὁποία πρέπει προηγουμένως νά ἐξαλειφθεῖ γιά νά καταστεῖ ὁ ὅλος ἄνθρωπος ὑγιής. Συνάμα δέ, ἐμμέσως πλήν σαφῶς, διαβεβαιώνει τούς Φαρισαίους καί γιά τό ὅτι τυγχάνει ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ κατά τήν ὁμολογία τους μόνον ὁ Θεός μπορεῖ καί συγχωρεῖ ἀμαρτίες, ἐδῶ ὅμως δόθηκε ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν ὡς προαπαιτούμενο γιά τήν θεραπεία τοῦ σώματος.

Στή σημερινή περικοπή ἀναδείχθηκε τό πόσο σημαντικό εἶναι νά νοιαζόμαστε ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο, νά ἐνεργοῦμε ὁ ἕνας ὑπέρ τοῦ ἄλλου, νά θυσιαζόμαστε ὁ ἕνας ὑπέρ τοῦ ἄλλου. Ὁ παραλυτικός μόνος του δέν τόλμησε ν' ἀρθρώσει λόγο καί νά ζητήσῃ κάτι. Ὅ,τι τοῦ χαρίζεται, τοῦ δίνεται κατόπιν αἰτήματος ἄλλων, καί μάλιστα τῶν φίλων του, χάριε στήν πίστη τῶν ὁποίων τελικά διευκολύνονται τά πάντα. Εἶναι ὁ τρόπος πού πορεύεται ἡ Ἐκκλησία ἀνά τούς αἰῶνες, διδάσκοντας μας «μηδεῖς τό ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλά τό τοῦ ἐτέρου ἕκαστος» (Α' Κόρ. 10,24). Εἶναι ὁ τρόπος πού ἔχει δομήσει τή λατρεία τῆς ἐπιμένοντος στήν κοινή προσευχή νά μᾶς βάζει νά προσευχόμαστε ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο, γιά ν' ἀναδείξει τό πόσο τελικά ὁ Θεός ἐπευλογεῖ τήν προσευχή ὑπέρ τοῦ ὅποιου ἄλλου, τοῦ πλησίον μας, τοῦ ἀδελφοῦ μας!

Πηγή: agiazoni.gr